

Sygnatura akt II C 422/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant st. sekr. sąd. M. O.

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy Ł. – Zarządu Lokali Miejskich w Ł.

przeciwko A. R.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt II C 422/16

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 16 maja 2008 roku, Gmina Ł. Administracja (...) Ł. (...) w Ł., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego wystąpiła z powództwem m.in. przeciwko A. R. o zasądzenie kwoty 2.033,97 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powódka wniosła również o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż J. K. wraz z córką E. K. oraz B. i A. R. byli najemcami lokalu mieszkalnego numer (...) położonego przy ul. (...) w Ł.. Ze względu na zaległości czynszowe umowa najmu została wypowiedziana ze skutkiem na dzień 31 października 2006 roku i od tej daty powódka rozpoczęła naliczanie odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu. Powódka wskazała, iż na dzień 20 lutego 2008 roku powstało zadłużenie w kwocie 2.033,97 złotych w tym odsetki w kwocie 129,24 złotych.

(pozew- k. 3-6, pełnomocnictwa k. 7-8)

W dniu 28 maja 2008 roku w niniejszej sprawie pod sygn. akt II Nc 242/08 został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. Odpis nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu z załącznikami i pouczeniem o terminie i sposobie zaskarżenia został dla pozwanego przesłany pod adres wskazany w pozwie tj. (...), ul. (...). Przesyłka została zwrócona po dwukrotnej awizacji i uznana za doręczoną z dniem 3 lipca 2008 roku.

(nakaz zapłaty k. 17, przesyłka k. 20)

W dniu 23 grudnia 2015 roku pozwany A. R. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty wskazując, iż w okresie objętym pozwem nie mieszkał w lokalu numer (...) przy ul. (...) w Ł.. Od 25 października 2006 roku jest wraz z żoną zameldowany przy ul. (...) w Ł. na pobyt stały. Jednocześnie pozwany wniósł o przywrócenie terminu do złożenia

sprzeciwu od nakazu zapłaty wskazując, że o wydaniu nakazu zapłaty dowiedział się dopiero w dniu 16 grudnia 2015 roku.

(wniosek o przywrócenie terminu k. 25, sprzeciw od nakazu zapłaty k. 26)

W piśmie z dnia 3 lutego 2016 roku powódka wniosła o odrzucenie wniosku o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty, ewentualnie o jego oddalenie. Jednocześnie wskazała, iż popiera powództwo w całości.

(pismo k. 30-31)

Na rozprawie w dniu 9 czerwca 2016 roku pełnomocnik powódki oświadczył, że nastąpiła zmiana organizacyjna po stronie powodowej i aktualnie Gminę reprezentuje jednostka budżetowa Zarząd Lokali Miejskich.

Postanowieniem wydanym na tej rozprawie Sąd uznał sprzeciw A. R. jako wniesiony w terminie.

Pozwany A. R. cofnął wniosek o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty. Pełnomocnik powoda nie oponował cofnięciu tego wniosku.

Postanowieniem z dnia 9 czerwca 2016 roku Sąd umorzył postępowanie w przedmiocie wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty.

(protokół rozprawy k. 37-41)

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 czerwca 1995 roku pomiędzy J. K. – najemcą i Gminą Ł. (...) Ł. – wynajmującym została zawarta umowa najmu lokalu mieszkalnego numer (...), położonego przy ul. (...) w Ł.. W umowie postanowiono także, iż za zapłatę czynszu i opłat odpowiadają solidarnie z najemcą stale mieszkające z nim w dacie zawarcia umowy osoby pełnoletnie, a mianowicie B. i A. R..

(umowa najmu – k. 9-10)

Pismem z dnia 21 września 2006 roku skierowanym do J. K., E. K., A. R. i B. R. powódka oświadczyła, że wypowiada umowę najmu lokalu numer (...), przy ul. (...) w Ł. ze skutkiem na 31 października 2006 roku z uwagi na zaległości czynszowe.

(wypowiedzenie umowy wraz z potwierdzeniem doręczenia – k. 12-13)

Powódka naliczyła pozwanemu należność tytułem zajmowania bez tytułu prawnego lokalu nr (...) przy ul. (...) w Ł. za okres od 1 listopada 2006 roku do dnia 29 lutego 2008 roku w kwocie 1904,73 zł tytułem należności głównej oraz kwotę 129,24 zł tytułem odsetek.

(wykaz zaległości k. 15)

Uchwałą Rady Miejskiej w Ł. nr (...) z dnia 20 stycznia 2016 r. utworzono z dniem 1 kwietnia 2016 roku jednostkę budżetową Zarząd Lokali Miejskich z siedzibą w Ł. jako następcę prawnego m.in. Administracji Zasobów Komunalnych Ł..

(uchwała k. 46)

A. R. jest bratem J. K.. Pozwany nigdy nie mieszkał w lokalu mieszkalnym numer (...), przy ul. (...) w Ł., był tam jedynie zameldowany, gdyż taki był warunek jego zatrudnienia na terenie Ł.. Nigdy nie miał żadnych swoich rzeczy w tym lokalu. A. R. był zameldowany na pobyt stały w przedmiotowym lokalu od dnia 22 marca 1991 roku do dnia 25

października 2006 roku. A. R. zamieszkiwał w lokalu mieszkalnym numer (...) przy ul. (...) w Ł., który podnajmował od osoby, która tam nie mieszkała. Opłaty za zajmowany lokal nr (...) uiszczał stronie powodowej. A. R. zameldowany był na pobyt czasowy w lokalu numer (...) przy ul. (...) w Ł. w okresie od 21 października 2002 roku do 21 października 2004 roku, od 25 października 2004 roku do 25 października 2005 roku i od 2 listopada 2005 roku do 2 listopada 2006 roku. W dniu 24 października 2006 roku pozwany wyprowadził się z lokalu numer (...) przy ul. (...) do lokalu przy ul. (...) w Ł. gdzie obecnie zamieszkuje. W dniu 25 października 2006 roku A. R. dokonał zameldowania pod aktualnym miejscu zamieszkania na pobyt stały.

(zeznania pozwanego A. R. k. 38-39, k. 40-41, kopia zaświadczenia k. 27, zaświadczenie k. 36)

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na dokumentach i ich kserokopiach załączonych do akt sprawy, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony oraz na podstawie zeznań pozwanego A. R.. Sąd dał wiarę załączonym do akt sprawy dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Odnosząc się w pierwszej kolejności do kwestii formalnych, należy wskazać, że w niniejszej sprawie zostało dowiedzione, że odpis nakazu zapłaty z dnia 28 maja 2008 roku nie został A. R. skutecznie doręczony, gdyż korespondencję dla niego przesłano na adres, pod którym nie zamieszkiwał.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że w dacie wniesienia pozwu (16 maja 2008 roku) oraz także później A. R. nie zamieszkiwał pod adresem wskazanym w pozwie, dlatego nie można uznać doręczenia korespondencji dla niego – zawierającej odpis nakazu zapłaty, wraz z odpisem pozwu z załącznikami oraz pouczeniem - za skuteczne, z powołaniem się na przepis art. 139 k.p.c. (tak też Sąd Najwyższy m.in. w postanowieniu z 30.08.2000 r., V CKN 1384/00, opubl. L. Sąd Najwyższy w postanowieniu z 22.3.1995 r., II CRN 4/95, opubl. L.; Sąd najwyższy w postanowieniu z 1.7.1967 r., III PRN 47/67, opubl. L.).

Skoro przed datą wniesienia przez pozwanego sprzeciwu od nakazu zapłaty nie został on mu skutecznie doręczony, to nie może być mowy o uchybieniu przez pozwanego terminowi do wniesienia tego sprzeciwu. Pozwany podniósł, że dopiero w dniu 16 grudnia 2015 roku dowiedział się o wydanym nakazie zapłaty. Nawet, gdyby wówczas istotnie pozwany powziął informację o orzeczeniu, to nie jest to równoznaczne z doręczeniem, o którym mowa w art. 502 § 2 kpc, gdzie mowa jest o doręczeniu nakazu zapłaty wraz z pozwem i pouczeniem o sposobie wniesienia sprzeciwu, o treści art. 503 § 1 zdanie trzecie oraz o skutkach niezaskarżenia nakazu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał sprzeciw pozwanego za wniesiony w terminie.

Przechodząc do oceny merytorycznej powództwa, stwierdzić należy, że podlegało ono oddaleniu w całości.

W rozpoznawanej sprawie strona powodowa dochodziła od pozwanego A. R. zapłaty kwoty 2.033,97 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W tym miejscu zaznaczyć należy nadto, że w sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany kwestionował wyłącznie fakt zamieszkiwania w lokalu, którego pozew dotyczy. Pozwany nie podniósł innych okoliczności przeciwko twierdzeniom pozwu, także w swoich zeznaniach. W tej sytuacji brak było podstaw, aby inne twierdzenia przytoczone w pozwie uznać za sporne między stronami, oraz prowadzić co do nich postępowanie dowodowe. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 12 stycznia 2011 roku, w sprawie o sygn. akt I ACa 1158/10, opubl. L.)

Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku „o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego” /t.j. Dz.U. z 2014r., poz. 150/, osoby zajmujące lokal bez tytułu prawnego są obowiązane do dnia opróżnienia lokalu co miesiąc uiszczać odszkodowanie. Odszkodowanie, o którym mowa w ust. 1, odpowiada wysokości czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu. Jeżeli odszkodowanie nie pokrywa poniesionych strat, właściciel może żądać od osoby, o której mowa w ust. 1, odszkodowania uzupełniającego

(art. 18 ust. 2). Osoby uprawnione do lokalu zamiennego albo socjalnego, jeżeli sąd orzekł o wstrzymaniu wykonania opróżnienia lokalu do czasu dostarczenia im takiego lokalu, odpłacają odszkodowanie w wysokości czynszu albo innych opłat za używanie lokalu, jakie byłyby obowiązane opłacać, gdyby stosunek prawny nie wygasł (art. 18 ust. 3).

Jak wynika z art. 18 ust. 1 chwilą, do której na osobie zajmującej lokal bez tytułu prawnego spoczywa obowiązek uiszczania odszkodowania jest chwila opróżnienia lokalu. Opróżnienie lokalu to moment, w jakim osoba ta opuści lokal wraz ze wszystkimi swoimi rzeczami oraz nie będzie już posiadała kluczy do lokalu, umożliwiających jej zajmowanie i korzystanie z tego lokalu.

W niniejszej sprawie nie był sporny między stronami fakt braku tytułu prawnego A. R. do lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w Ł. w okresie, którego pozew dotyczy. Jednakże uznanie roszczenia powódki za uzasadnione musi być, zgodnie z powyższym przepisem poprzedzone stwierdzeniem, że w okresie objętym sporem przedmiotowy lokal był zajmowany przez pozwanego. Tymczasem ustalenia faktyczne poczynione w niniejszej sprawie wskazują, że pozwany nigdy nie mieszkał w lokalu numer (...), przy ul. (...) w Ł., ani też nie zajmował go w inny sposób.

Dla ustalenia miejsca zamieszkania, zgodnie z art. 25 k.c., nie jest konieczne badanie zameldowania, lecz zamiar stałego pobytu. Zameldowanie jest aktem administracyjnym, który potwierdza okoliczność stałego zamieszkania w danej miejscowości i ułatwia ustalenie, ale nie przesądza o miejscu zamieszkania. Z zameldowaniem nie jest więc związane domniemanie, że określa ono miejsce zamieszkania (NSA w W. z dnia 14 grudnia 2005 r., I (...) 212/05, Lex nr 195823; orz. SN z dnia 3 maja 1973 r., I CZ 48/73, Lex nr 7250; orz. SN z dnia 26 marca 1973 r., I CZ 38/73, Lex nr 7234).

Na gruncie prawa cywilnego miejsce zamieszkania zostało powiązane z całym obszarem określonej miejscowości, bez dalszego uszczegółowienia co do dzielnicy, ulicy, budynku, a wreszcie konkretnego lokalu (por. wyr. SN z 13.2.1976 r., I CR 930/75, OSN 1977, Nr 1, poz. 5 i wyr. SN z 7.6.1983 r., II UR 4/83, OSP 1984, Nr 12, poz. 265). Ta cecha odróżnia cywilistyczne ujęcie miejsca zamieszkania od potocznego rozumienia tego pojęcia, utożsamianego - niesłusznie a nagminnie - z adresem zameldowania (na pobyt stały lub czasowy) osoby fizycznej. Różnica wynika z odmienności celów, których realizacji ma służyć kategoria miejsca zamieszkania w prawie cywilnym oraz administracyjny obowiązek meldunkowy stworzony przede wszystkim dla potrzeb ewidencjonowania ludności.

Życie każdego człowieka, prowadzona przez niego działalność oraz kształtujące jego sytuację prawną zdarzenia mogą być związane z różnymi, zmieniającymi się w czasie, punktami przestrzeni. W tym kontekście istotne znaczenie ma zwłaszcza miejsce, w którym człowiek funkcjonuje w sposób trwały, a nie tylko czasowy czy też wręcz okazjonalny. Miejsce stabilnego ześrodkowania funkcji życiowych człowieka określić można generalnie jako jego miejsce zamieszkania. (tak E. G. w Kodeks cywilny. Komentarz, opubl. w L.).

Tak rozumiane miejsce zamieszkania nadaje się do wykorzystania przy ustaleniu miejsca zamieszkania pod określonym adresem tj. przebywanie w określonym lokalu, który to lokal ma stanowić centrum życia określonej osoby (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 22 czerwca 1988 roku, w sprawie o sygn. akt III CZP 18/88, opubl. L.).

W przedmiotowej sprawie pozwany podnosił, iż w okresie objętym żądaniem pozwu nie mieszkał w lokalu numer (...) przy ul. (...) w Ł.. Twierdzenia pozwanego znajdują potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Jak ustalono, zameldowanie w lokalu mieszkalnym objętym sporem do dnia 25 października 2006 roku, podyktowane było jedynie chęcią otrzymania zatrudnienia w Ł.. Faktycznie, w tym czasie, A. R. zamieszkiwał na podstawie umowy najmu w lokalu mieszkalnym numer (...) przy ul. (...) w Ł., uiszczając opłaty za ten lokal powódce. Jednocześnie pozwany był w tym lokalu zameldowany na pobyt czasowy do dnia 2 listopada 2006 roku, co wykazał przedstawiając zaświadczenie z Urzędu Miasta Ł. (k. 36). Po przeprowadzce do lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w Ł. pozwany w dniu 25 października 2006 roku dokonał wymeldowania ze spornego lokalu.

Jak już powyżej odnotowano, zameldowanie jest kategorią prawa administracyjnego i nie przesądza o miejscu zamieszkania w rozumieniu prawa cywilnego. Jednak wymeldowanie spod oznaczonego adresu może stanowić

uzewnętrznienie zamiaru opuszczenia lokalu i być dla właściciela lokalu informacją o takim zamiarze lokatora lub byłego lokatora. Wskazać należy, iż udowodnienie okoliczności, iż pozwany zajmował lokal mieszkalny będący przedmiotem powództwa, stosownie do reguły rozkładu ciężaru dowodowego wyrażonej w art. 6 k.c., spoczywało na powódce. Jednak powodowa Gmina obowiązkowi temu nie sprostała. Przeciwnie, to pozwany udowodnił, że w lokalu przy ul. (...) nie zamieszkiwał. Pozwany nadto na długo przed wniesieniem powództwa zameldował się w lokalu przy ul. (...), powódka mogła zatem łatwo ustalić, czy pozwany jest bądź był (i w jakim okresie) w lokalu, którego pozew dotyczy zameldowany, a w następnie ustalić jego miejsce zamieszkania (choćby kierując do pozwanego wezwanie o udzielenie stosownych informacji) a następnie dokonać weryfikacji swojego stanowiska w zakresie kierowanego do pozwanego roszczenia.

Mając na uwadze powyższe, powództwo podlegało oddaleniu w całości.